

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

Орган Глухівського окружного комітету комуністичної партії (більшовиків) України, окрвиконкому та окпрофради.

Щотижнева селянська газета.

Передплата: На місяць 20 к.
На рік 2 в.рб.

Оголошення: За рядок поперей 30 к.
Про загублення документа 1 в.рб.

Листи та передлати надсилають на адресу:

м. Глухів, Окресельбуд „Червоне Село“

Хай живе спілка робітників та селян!

ВІВТОРОК

7

Грудня

1926 року.

№ 50 (59)

Сьогодні в газеті:

Передоват: Всебічна допомога загальному перепису.
17 грудня починається перепис. Великий політичний процес проти українських селян в Польщі. Підготовка до виборів. Захисайте кооперативу! Дніпростан і сільське господарство.

Всебічну допомогу загальному перепису!

Одним з основних переваг нашої партії перед капіталістичною є те, що вона, як і вся наша господарська діяльність, в той час, як однією з основних ознак капіталістичного виробництва є його анархія, так і в нашій, ми свій рух до соціалізму, що дедалі зростає, будуємо на підставі плану, який щоразу стає точнішим.

Ще дано нам спомогти, в нашій боротьбі за всі зруйновані імперіалістичною та громадянськими війнами, країні досягти доведеного рівня виробництва та життя в яких не буде чотирьох до половини роки безробітної допомоги зовні, в той час, як у нашій багатій буржуазній державі з Англією на чолі доведеного рівня життя, що залишилось вкрай мало. Це дає нам можливість індустріалізувати нашу країну таким темпом, який в два, два з половиною рази перевищує темп швидкості промислового розвитку якої хоча б капіталістичної країни, коли цей темп був найбільшим. Це дає нам можливість будувати та будувати соціалізм у нашій країні. Бо наш лад є економічно найкращим, найбільш даючи можливість при вигідних витратах діяти найбільш насильді.

І, щоб вести господарство планом треба точно, до копійки вести його складні частини (наприклад, робота ведеться за поміщицьки, на око і, тому не можна бути точним). Тому у нас, в нас, потрібний точний облік усього нашого господарства, всіх

його елементів. Тим більше, що останній загальний перепис що мав у нас місце 1897 року, проходив з поглядом потреби капіталістичного виробництва та поміщицького ладу. Наші ж переписи проходили або частіше, або проходили в умовах надто несприятливих.

Наша політика класово-пролетарська теж потребує точного з'ясування співвідношення класів і масових груп у нашій країні. Тому ж наш перепис і наше культурне будівництво і решта галузі нашій роботи. Тому 17-го грудня розпочинаємо низку переписів, які повинні охопити всі боки нашого господарства та життя. Починаємо ми з демографічного перепису, себ-то з перепису населення, бо основним елементом і господарства й політики для якої і якою вони робляться є людина.

Наша радянська громадська у місті й, особливо на селі, повинна зв'язати все величезне значення цих переписів та дати їм найактивнішу допомогу. В таких справах, як перепис помилки невинуваті аж до найбільшого перепису, а тому простати їх не можна. Це потрібно зважити всім нам і звідси зробити належні практичні висновки.

Переписувачам треба подавати всебічну допомогу, що товаришам сприяти їхній роботі.

І тоді, мету та завдання, що їх ставить перед собою перепис, буде досягнуто у найбільшій мірі.

Сільський поштовий зв'язок та його завдання.

Вже більш року, як на Глухівщині утворено інститут сільських листів і за цей час листовий зв'язок став багатим.

Листовий зв'язок охоплює всі населені місця, прископляти туди листи кореспондентів і там, де листи одержувалися випадково з великих записаними, або й зовсім не одержувалися, наш листовишник приносить листи кожному селянину до хати. Селянину не треба витрачати багато часу й на те, щоб написати будь-який лист: листівця й марку продасть, і переказавши йому, він зможе зробити все те, що йому треба.

Але завдання сільськолишних чимало обмежується. Листовишник має свою завдання: розповсюдження газет, журналів та книжок. Багато же в наших селах темрява, скрізь яку ледве пробляснуть зодобутки Жовтня. Раздавала виходили всякі заходи, аби розвинути темряву. Листовишник робить величезну велику роботу, він несе газету в такі місця, де

раніш про неї не було й чути. Власки ця робота й багато сил покладає листовишник, щоб виконати її. Йому треба допомогти.

Треба щоб всі передові кола населення, всі кому дорога Радянська влада, всі, хто зацікавлений в її зміцненні, щоб всі допомогли листовишній у роботі, що до розповсюдження газет. Треба зробити так, щоб газетові листовишники постачали кожний двір на селі. І коли ми прикладемо зусиль, ми цього досягнемо.

Зараз округова поштово-телеграфна контора вкупі з редакцією „Червоне Село“ оголосила конкурс на кращого листовишника, що збере найбільш передлати на газету „Червоне Село“. Цю газету мусить мати кожний селянин і дописувати цього листовишника зможе лише за допомогою а боку. Треба щоб селяни також зв'язалися за цю справу й, з'ясувавши селянам значення газети взагалі й нашого округового зокрема, закликали їх до передлати.

Бондар.

Слід підтягнутись.

15 листопада б. р. редакція „Червоне Село“ вкупі з округовою поштово-телеграфною конторою оголосила конкурс на кращого листовишника по розповсюдженню газети „Червоне Село“.

Відомості, що надіслані вже до окружної комісії на 1-е грудня, виявилися прийнятні передлати газету на те, що робітники Глухівщини не в достатній мірі уявляють всю важливість та підготовити величезну роботу. Про це ясно говорять цифри досягнутих результатів.

Найбільш байдуже відношення до конкурсу виявилася а боку Сторожинської, Штепської, Серетської та Рутинської районів. Так, наприклад, Ш-С районів фактично, що має 15 листів, а 19 листопада прийняла передлати на 18 листів, а

а, а Штепська так зовсім на 2 листи.

Таке піднесення робітників з'являю до розповсюдження газет примушують зайвий раз нагадати, що їх функції не обмежуються лише передачею марок, а одним з головних завдань робітників зв'язку є підвищення культурного рівня села, а в цьому величезну роль відіграє газета.

Правда, не всі робітники так поставилися до конкурсу. Найкращі досягнення мають робітники зв'язку Беманського (93 пр.) та Тушківського агентств.

До закінчення конкурсу залишилось лише місяць і його треба використати, як мога краще. Треба підтягнутись і досягти кращих результатів, ніж в листопаді місяці.

Каваріонський.

17 грудня починається перепис.

Чи знає вже все селянство про користь і значіння перепису?

Не можна скласти плану розвитку країни, не знаючи точного складу й кількості населення, става господарства і т. інше. Перепис має ці дані дати Радянській владі, що вона вже за ними плануватиме дальшу роботу будівництва, під керівництвом партії, нашого соціалістичного господарства.

Перепис починається в грудні.

За доповіддю керуючого центральним статистичним управлінням України тов. „Вольфа“ на 4-й сесії ВУЦРК'у.

Між 17 і 30 грудня цього року по всьому Союзу буде проведено всесоюзний перепис. Попад 137 мільйонів чоловік буде записано й переписано. Значний перепису не лише численне. Не можна будувати плану розвитку країни, не знаючи точного складу й кількості населення. А до цієї пори ми таких точних перевірених відомостей не маємо. Справа про перепис стає необхідною умовою для усього нашого державного життя.

Зріст населення.

Тов. Вольф подає кілька прикладів про зріст населення в нашій країні. Зростає революційні процеси зросту гостро змінюється. По Україні щорічно до революції на тисячу чоловік населення народилося 42, а вмирає—24. Щорічний приріст населення на 1000 чоловік—18 чоловік. По революції розрив змінився кардинально, зростає вимір зростає 24—20.

Особливо характерно простежити зріст населення на дітях. До війни щорічно з 1000 народжених дітей, на першому році життя вмирали 188 на селі й 217 в місті. Тепер на 1000 дітей, що народжуються, вмирає на першому році життя на

селі 149, а в місті—121, себ-то майже в два рази менше.

Що це означає? Це означає, що коли за умов доведеного життя населення України вліччи більше стало би через 39 років, то за нинішніх умов життя через 30 років на Україні буде не 29 мільйонів населення, а 58 мільйонів. В кожні 10 років у нас населення зростає на 7 з половиною мільйонів чоловік замість 5 мільйонів 600 тисяч приросту до революції.

Що дасть перепис?

До цього будинку зростає населення треба пристосувати всі наші господарські плани й в першу чергу роботу по індустріалізації країни. Перепис виявить точно, скільки у нас безробітних. Ми знаємо тільки про тих безробітних, які є на обліку біржі праці. Після перепису ми будемо знати про всіх громадян, які не працюють, не знаходять собі місця в виробництві. З'ясується також, скільки людей годяться за рахунок людей, що працюють. Перепис виявить ще житлові умови в місті й на селі, кількість інвалідів війни й праці, національний склад населення й т. ін.

Все населення повинно допомогти перепису.

Для того, щоб успішно провести перепис, використавши відпущені 14 мільйонів карб., треба щоб населення широко було освідомлено про завдання перепису, треба притягти до роботи по реєстрації всі культурні сили в місті й на селі. Кожний громадянин мусить знати, що відомості, що їх буде одержано при перепису, буде використано виключно для обліку і не одні органи, в тому числі й наркомфін, не матиме права використовувати дані перепису для своїх мет.

Як буде проведено перепис?

Доповідь з'ясує (про це ми вже писали) протягом двох тижнів—з 17 по 30 грудня—по всіх округах, по всіх районах, селах, одержано записані населення й одержано потрібні відомості реєстратори. Потім по 8-ми великих містах України скупиться весь матеріал і буде приступлено до розробки одержаних відомостей.

Перші відомості про половин складу населення буде вже одержано в середині січня.

За червоним кордоном.

Капіталісти готуються до інтервенції в Китай.

Французька преса весь час пишучи про „більшовицькі інтриги в Китаї“ та змальовуючи в найтемніших фарбах становище чужоземців на територіях концесій в Ханькоу і Шанхай, все таки загальом не висловлюється за інтервенцію.

Дякую колективної інтервенції, — пише „Тан“, — одверто простосовує навіть Англія. Національний рух у Китаї не можна знизити примусовими заходами. Держави можуть прийти до згоди з приводу загальної політики, щоб оборонити інтереси їхніх громадян та права, які випливають з угод, але жодних інших конкретних вчинків, крім такої дипломатичної остероги, сподіватись не можна. Головна перешкода полягає в тому, що державам даремно провадити переговори з пекінським урядом.

Ще свідчить про нову політику Англії, що намагався таким шляхом перемогти Москву в самому Кантоні. Зговоритися з китайськими націоналістичними замість того, щоб боротися проти них... Це означає розбити радянську дипломатію на Далекому Сході.

Великий політичний процес проти українських селян в Польщі.

У Володимирі Волинським, розпочався великий процес злочинів проти правосуддя. В цьому процесі виступає 151 обвинувачених в приналежності до комуністичної партії. Серед обвинувачених 7 українських і єврейських інтелігентів, решта селяне, головним чином, молодь, 70 обвинувачених перебували у в'язниці 8 міс. Перші 4 дні на процесі зайняло читання акту обвинувачення, що займає 66 сторінок друку. В акті обвинувачення сказано що в квітні 1924 року після ліквідації польської владою української соціал-демократичної партії вона перешла на Волині на більшовицьку платформу і стала частиною комуністичної партії Західної України що мав свій центр у Львові. Метою партії є викликати повстання в Західній Україні, запровадити там радянський лад і прилучити Східну Галичину, Волинь, Холмщину, Полісся і Підляшся до Радянської України. Щоб провести цю програму в життя партія перешла осеню 1924 року на босний устрій. Створено бойові частини і інші кола, що з початком квітня 1926 року почали повстання. В Володимирі Волинським утворено команду бригади з Віктором Крайком, як командантом на чолі. Його ад'ютантом був Володимир Вишневський. Бригада поділена на полки

курени, сотні і т. д. Рядовики носили назву козаків. Присягу складали на зброю. Повстання не адалося, бо поліція 1 квітня 1925 року арештувала команду бригади Крайка, його ад'ютанта де кілька куриних, сотників, десятників і козаків. В переважній більшості арештованих перед поліцією призналися, але перед слідчим суддею свої признавання відкинули, кажучи, що їх примушено так говорити терором.

26-го листопада, коли на судових слідстві почали обвинувачених викривати злочинства поліції під час їхнього допиту, виник конфлікт між ними й судом, обвинувачені влаштували а суді демонстрацію співачку пісню „Згиньте тирані!“ Цей процес проходить в дуже важкій атмосфері. Це місце має вигляд воєнного. До міста привезено військові частини, аж з далекого Познаньщини. Обвинувачених водять до суду під вартою кінної та пішої поліції (суд відбувається в театральній залі). Боротися обвинувачених тільки 6 адвокатів. Поприказано 500 слідків, більшість з них польської службовці. Свідка Рудого, що свідав про те, як обвинувачених били поліція, арештовано зараз же після виходу з суду. Обвинувачених тримаються глибоко з великим почуттям гідності.

РЕЗОЛЮЦІЯ XV КОНФЕРЕНЦІЇ ВКП(б)

про опозиційний блок у ВКП(б)
ухвалена по доповіді тов. Сталіна одноголосно.

Екстремна риса періоду, що переживаємо, є ускладнення відносин між капіталістичними державами й нашою країною з одного боку, між соціалістичними елементами та елементарно-соціалістичними в середині нашої країни, з другого боку. Коли сироби світового капіталізму до економічного оточення нашої країни, до її політичної ізоляції, до замаскування її помісти за допомогою робітників СРСР робітників Заходу, що борються, та пригноблених народів Сходу створюють труднощі зовнішнього характеру, то перехід нашої країни відбудовного періоду до періоду перебудови промисловості й господарства взагалі, до впровадження вищої техніки, і боротьба між капіталістичними та соціалістичними елементами нашої господарства, що ускладнюється в зв'язку з цим, створює труднощі внутрішнього характеру. Партия бачить ці труднощі й має змогу перебороти їх. Партия при підтримці мільйонів мас пролетаріату вже перемогла ці труднощі, упевнено вийшла країну до соціалізму.

Але не всі згони нашої партії врятує в можливість дальшого поступового руху. Деякі частини нашої партії, правда, відмовилися, алакавши трудящих, почувають утому й хитання, попадають в-одчай і плавляють упадочні настрої, вражаються невир'ям до творчих сил пролетаріату й прихильності до ідеології капіталізму.

В ім розумінні нинішній переломний період нагадує, до певної міри, переломний період жовтня 1917 року. Як тоді, в жовтні 1917 року, склалися обставини й труднощі переходу від буржуазної революції до революції пролетарської порожни хитання однієї частини партії, поразеність і невир'я

до можливості пролетаріату взяти владу й утримати її (Каменев, Зинов'їн), так і тепер, в нинішній переломний період труднощі переходу до нової смуги соціалістичного будівництва породжують хитання в деяких колах нашої партії й невир'я до можливості перемогти соціалістичні елементи нашої країни над елементами капіталістичними, невир'я до можливості переможного будівництва соціалізму в СРСР. Опозиційний блок є висловом тих упадочних і поразенських настроїв у лавах однієї частини нашої партії.

Партия бачить труднощі й має змогу переборвати їх. Але, щоб перебороти ці труднощі, треба передусім перемогти упадочні настрої і поразенську ідеологію в лавах однієї частини партії. Опозиційний блок у своїм документі від 16 жовтня 1926 року, відмовляючись від фракційності й відмежовуючись від явно меншовищеских груп в середині ВКП(б) та поза нею, одночасно заявляє, що він залишається на своїх старих принципових позиціях, не зрікається своїх принципиальних помилок і буде боронити ці помилкові погляди в рамках статуту партії.

З цього видно, що опозиційний блок думає й надалі культивувати в партії упадочні настрої та капітулянтство, що він думає й надалі пропагувати серед партії свої помилкові погляди. Тим-то чергове завдання партії полягає в тому, щоб виявити принципиальну неспроможність основних поглядів опозиційного блоку, пояснити їхню несумісність з основними лівнізму та повести рішучу ідейну боротьбу з принциповими помилками опозиційного блоку, щоб їх цілком подолати.

що „безнадійно думати...“ що „наприклад, революційна Росія могла би встояти перед лисим консерватизмом Європи“ (О. Баєр, том 3, частина 1, стор. 80—90, „Програма миру“, що вийшла вперше у серпні 1917 року).

Тим часом, як партія виходить з того, що в Радянськ Союзі є „все потрібне“ і „достатнє“ щоб „будувати повну соціалістичну суспільність“ (Ленін—„Про кооперацію“), троцькизм, напавши виходить з того, що „власний підйом соціалістичного господарства в Росії стане можливим тільки після перемоги пролетаріату по важніших країнах Європи“ (Троцький, том 3, част. 1, стор. 92—93, „Післямова“ до „Програми миру“, написана 1922 року).

Тим часом, як партія виходить з того, що „10 до 20 років правильних взаємин з селянством забезпечать перемогу у всесвітньому мавштабі“ (Ленін—план брошури „Про пролетаріат“, троцькизм, напавши, виходить з того, що „правильні взаємини з селянством не може бути у пролетаріату до перемоги світової революції, що пролетаріат, взявши владу, прийде до ворожих сутичок не тільки зі всіма групами буржуазії, що підтримували його на початку його революційної боротьби, але також із широкими масами селянства, що за їхньою допомогою він прийшов до влади“, що „суперечності в ставленні робітничого уряду у відстані країні з переважною більшістю селянського населення зможуть знайти свою розв'язку тільки в міжнародному мавштабі, на арені світової революції пролетаріату“ (Троцький, „Передмова“ до книжки тов. Троцького „1905 рік“ написана 1922 року).

Конференція констатує що такі погляди тов. Троцького та його однодумців по основному питанню про характер та перспективи нашої революції не мають нічого спільного з поглядами нашої партії, з лівнізмом.

Конференція вважає, що такі погляди, понижуючи історичну роль і питому увагу нашої революції, як бази дальшого розвитку світового революційного руху, ослаблюючи волю радянського пролетаріату до дальшого будівництва соціалізму, і перешкоджаючи таким чином розгортанню сил міжнародної революції, суперечать тим самим принципам правильного, інтернаціоналізму й основній лінії Комуністичного Інтернаціоналу.

Конференція вважає, що ці погляди тов. Троцького та його однодумців є праме наближення до поглядів соціал-демократії в особі її теперішнього лідера Отто Баєра, який стверджує, що „в Росії, де пролетаріат становить тільки незначну меншість нації, він може закріпити своє панування тільки тимчасово“, що „він мусить неминуче знов втратити його як тільки селянська маса нації зробить досить зрілою в культурній відношенні для того, щоб самій взяти владу в свої руки, що тимчасове панування індустріального соціалізму в аграрній Росії є тільки полум'я що закисне пролетаріат індустріаль-

ного Заходу до боротьби“, що тільки завоювавши політичну владу, пролетаріат індустріального соціалізму в Росії“ (О. Баєр, „Більшовизм чи Соціал-демократія“, німецькою мовою).

Тим то конференція кваліфікує подібні погляди тов. Троцького та його однодумців, як соціал-демократичний ухил в нашої партії в основному питанні про характер та перспективи нашої революції.

Основним фактом у розвитку середпартійних відносин у ВКП(б) після 14-го з'їзду (що стосується принципових поглядів засудити опозиції) є її обставини, що „нова опозиція“ (т.т. Зинов'єв, Каменев), яка раніше боролася проти троцькизму, в нашої партії, перешла на бік ідейних позицій троцькизму, що вона цілком і повністю здала свої попередні загально-партійні позиції троцькизму, виступаючи тепер за троцькизм з таким самим запалом, з яким вона виступала раніше проти троцькизму.

Перехід „нової опозиції“ на бік троцькизму визначив дві головні обставини: а) втрата, втрата, ворожість пролетаріату упадочні настрої та поразеність серед прихильників „нової опозиції“, перед антимовим період, причому нинішній вагання та поразеність т.т. Каменева та Зинов'єва виникли не випадково, як повторення, рецидив тих вагань та упадочних настроїв, що їх виявляли ці товариші дев'ять років назад, у жовтні 1917 року, перед літчим труднощами тодішньої

ого переломного періоду: б) повна поразка „нової опозиції“ на 14 з'їзді та виниклий в зв'язку з цим порив добитися, що б там не було, об'єднання з троцькистами для того, щоб об'єднанням двох груп,—троцькистів та „нової опозиції“,—покрити кваліфікаційні відмінності груп від пролетарських мас тим паче, що ідейні позиції троцькизму цілком відповідали нинішнім упадочним настроям „нової опозиції“.

Цим же треба пояснити той факт, що опозиційний блок обернувся в збірний пункт всіх та всяких заслужених партією і Комінтерном збанкрутованих течій внутрі ВКП(б) та поза нею, від „демократичних централістів“ та „робітничої опозиції“ у ВКП(б) аж ультра-лівих опортуністів у Німеччині та ліквідаторів Суваринського толку у Франції.

Звідси випливає та несприятливість в засобах та безпринциповість у політиці, що лягли в основу існування блоку троцькистів „нової опозиції“ та без яких вони не могли б зібратися до купи різноманітні антипартійні течії.

Таким чином, троцькисти, з одного боку та „нова опозиція“, з другого, цілком закономерно зустрілися на спільній платформі соціал-демократичного ухилу та безпринципового об'єднання різноманітних анти-партійних елементів в боротьбі проти партії, створивши, таким чином опозиційний блок. що є в новій формі шось на кшталт рецидиву „серпневого блоку“ 1912—14 р. р.

1. Перехід „нової опозиції“ до троцькизму в основному питанні про характер та перспективи нашої революції.

Партия виходить з того, що така революція є соціалістичною революцією, що Жовтнева революція є не тільки сигналом, топочок та вихідний пункт соціалістичної революції на Заході, але вона є разом з тим, поперед, базою дальшого розгортання світової революції по-друге,—відкриває собою перехідний період від капіталізму до соціалізму в СРСР (диктатура пролетаріату), протягом якого пролетаріат при правляній політиці що-до селянства може й буде з успіхом будувати повне соціалістичне суспільство, коли, звичайно, зможуть міжнародного революційного руху, з одного боку, та зможуть пролетаріату СРСР, з другого, буде достатньо велика для того, щоб закласти СРСР на основі інтернаціоналізму імперіалізму.

Троцькизм тримається цілком на таких поглядах на характер та перспективи нашої революції, що складаючи на те, що з жовтня 1917-го року троцькизм шось нагадує, він виходить з того, що „в Росії, де пролетаріат становить тільки незначну меншість нації, він може закріпити своє панування тільки тимчасово“, що „він мусить неминуче знов втратити його як тільки селянська маса нації зробить досить зрілою в культурній відношенні для того, щоб самій взяти владу в свої руки, що тимчасове панування індустріального соціалізму в аграрній Росії є тільки полум'я що закисне пролетаріат індустріаль-

ного Заходу до боротьби“, що тільки завоювавши політичну владу, пролетаріат індустріального соціалізму в Росії“ (О. Баєр, „Більшовизм чи Соціал-демократія“, німецькою мовою).

Тим то конференція кваліфікує подібні погляди тов. Троцького та його однодумців, як соціал-демократичний ухил в нашої партії в основному питанні про характер та перспективи нашої революції.

Основним фактом у розвитку середпартійних відносин у ВКП(б) після 14-го з'їзду (що стосується принципових поглядів засудити опозиції) є її обставини, що „нова опозиція“ (т.т. Зинов'єв, Каменев), яка раніше боролася проти троцькизму, в нашої партії, перешла на бік ідейних позицій троцькизму, що вона цілком і повністю здала свої попередні загально-партійні позиції троцькизму, виступаючи тепер за троцькизм з таким самим запалом, з яким вона виступала раніше проти троцькизму.

Перехід „нової опозиції“ на бік троцькизму визначив дві головні обставини: а) втрата, втрата, ворожість пролетаріату упадочні настрої та поразеність серед прихильників „нової опозиції“, перед антимовим період, причому нинішній вагання та поразеність т.т. Каменева та Зинов'єва виникли не випадково, як повторення, рецидив тих вагань та упадочних настроїв, що їх виявляли ці товариші дев'ять років назад, у жовтні 1917 року, перед літчим труднощами тодішньої

революції і підпадаючи в одчай перед наявністю загаяння світової революції, опозиційний блок скоочується з ґрунту марксистського аналізу класових сил революції на ґрунт „ультра-лівого“ самообману й „революційного“ авантюризму, заперечуючи наявність часткової капіталістичної стабілізації і сходять, таким чином, на шлях путчизму.

Відси вимога опозиції переглянути тактику єдиного фронту та зрівняти англо-російський комітет нерозуміння ролі профспілок та гасло заміни профспілок новими видами „революційними“ організаціями пролетаріату. Відси підтримки з боку опозиційного блоку ультра-лівих крикунів і опортуністів у Комуністичнім Інтернаціоналі (наприклад, німецької партії).

Конференція вважає, що політика опозиційного блоку в царині міжнародній не відповідає інтересам інтернаціонального революційного руху.

Практична платформа опозиційного блоку є прямим проявом доведенням основної помилки цього блоку в питанні про характер і перспективи нашої революції.

Важніші особливості практичної платформи опозиційного блоку зводяться до таких основних пунктів:

а) Питання міжнародного руху. Партия виходить з того, що передові капіталістичні країни переживають загальний стан частинної тимчасової стабілізації, що нинішній період є періодом міжреволюційним, який зобов'язує комуністичні партії до підготовки пролетаріату до наступної революції, що наступ капіталу, який даремно намагається забезпечити стабілізацію, не може не викликати відповідної боротьби та об'єднання сил робітничого класу проти капіталу, що комуністи мають втручатися до загострюваної класової боротьби й замістити атаки капіталу контратаками пролетаріату до завоювання диктатури пролетаріату, що для досягнення цієї мети комуністичні партії мусять організувати мільйонні сили робітничого класу, які все ще належать до реформістських профспілок і до 2-го Інтернаціоналу, що тактика єдиного фронту є, таким чином, необхідна й обов'язкова для комуністичних партій.

Опозиційний блок виходить з зовсім інших передумов. Не вірючи у внутрішні сили нашої

революції і підпадаючи в одчай перед наявністю загаяння світової революції, опозиційний блок скоочується з ґрунту марксистського аналізу класових сил революції на ґрунт „ультра-лівого“ самообману й „революційного“ авантюризму, заперечуючи наявність часткової капіталістичної стабілізації і сходять, таким чином, на шлях путчизму.

Відси вимога опозиції переглянути тактику єдиного фронту та зрівняти англо-російський комітет нерозуміння ролі профспілок та гасло заміни профспілок новими видами „революційними“ організаціями пролетаріату. Відси підтримки з боку опозиційного блоку ультра-лівих крикунів і опортуністів у Комуністичнім Інтернаціоналі (наприклад, німецької партії).

Конференція вважає, що політика опозиційного блоку в царині міжнародній не відповідає інтересам інтернаціонального революційного руху.

б) Пролетаріат та селянство в СРСР. Партия виходить з того, що „вищий принцип диктатури—це збереження союзу пролетаріату з селянством щоб пролетаріат міг удержати провідну роль та державну владу“ (Ленін, т. 18, ч. 1, стор. 331), що пролетаріат може і має бути гегемоном відносно основної маси селянства в царині економічній, в царині будівництва соціалізму, так само, як він був у жовтні 1917 року гегемоном селянства в царині по-

Через це для робельськості постанови конференції мають
важливіше не тільки теоретичне, а й практичне в їх
значіння, через це робельськості повинні докладно ознайо-
мись з матеріалом її роботи.

Специально, що інші робельськості здаються, на основі
даних постанов, аналізувати свій громадянський обов'язок — до-
вести, що вони повинні бути в своїй країні.